

FLERE LEKSER FOR DISIPLER



Bakgrunnsstoff *Matt 14,22-33; Mark 4,36-41; 6,51.52; Luk 8,25; 24,37; Joh 6,19.*

Minnevers **“Men i det samme talte Jesus til dem: Vær ved godt mot! Det er jeg, vær ikke redde!” (Matt 14,27).**

Jesus utvalgte sine disipler så de kunne være sammen med ham og lære av ham. De var visst ikke så smarte og snartenkte som man skulle trodd. Er vi så forskjellige fra dem? Enkelte av oss har vandret med Gud i flere år, og likevel forstår vi ikke disippelforholdets krav fullt ut. Som i den materielle verden, så også i den åndelige. Livet forutsetter vekst. Hver dag bør gi litt vekst i dybden, høyden eller bredden. Hvordan forbereder man jorden og tilfører den næringsstoffer så disippelforholdet kan få vokse og ha fremgang?

I denne ukens studium skal vi se på flere eksempler fra Guds ord som kan hjelpe oss å forstå hva det vil si å være Jesu disipler.

Ukeoversikt **Hvorfor var Jesu disipler så ofte redde? Hva kan vi lære av Jesu advarsel om fariseernes surdeig? Hvordan forholder vi oss til dem som forsettlig avviser vårt vitnesbyrd?**

SØNDAG**Lærdom til sjøs**

Når vi kommer til det som fant sted i Markus 4, hadde disiplene allerede vært sammen med Jesus en stund. Og de må ha lært en hel masse ved Mesterens føtter.

Les Mark 4,36-41. Hva er det som er så avslørende ved det de sier til ham i vers 38? Hvor ofte reagerer ikke også vi slik når vi blir redde?

Det er så lett å gjøre det samme: Når vi rammes av problemer og tragedier, lurer vi på om Gud bryr seg om oss. Det ironiske er selvsagt at Jesus var der hele tiden. Det var han som hadde sagt at de skulle ta båten og sette over vannet. Han ble ikke overrasket av stormen, og han blir heller ikke overrasket av våre prøvelser.

Er det betydningsfullt at det var disiplene, ikke stormen, som vekket Jesus?

Legg merke til disiplenes frykt gjennom hele historien. De fryktet stormen, og etter at stormen hadde løyet, virker det som om de frykter Jesus. En slik maktutfoldelse var selvsagt imponerende, men man skulle ha trodd at etter den tiden de hadde hatt sammen med Jesus, så ville de ha visst at de ikke hadde noe noen grunn til å frykte ham. Tvert imot, denne makten burde ha vært en betydelig kilde til håp og trøst for dem, for de burde nå ha visst hvordan han var, han som hadde en slik makt. Denne

historien viser at de ennå hadde mye å lære om hva det vil si å være en Jesu disippel.

Til ettertanke Når lurte du sist på om Gud brydde seg om deg og hvordan du hadde det? Hva lærte du av den prøvelsen som du kan anvende neste gang du står overfor en prøvelse eller en tragedie?

MANDAG**Lærdom til sjøs**

Når man tenker etter, er sjøen et bra sted å lære om disippelforholdet. Vi er jo avhengige av Gud under alle forhold (*se Job 12,10; Dan 5,23; Apg 17,28*), men det er ikke så lett å glemme det når man er ute på vannet, der det som er under deg ikke vil bære deg, men heller sluke deg. Kanskje var det derfor Herren valgte å bruke sjøen når han ville lære disiplene noen flere lekser om tro, dette nøkkelementet i alle vellykkede disippelforhold.

Etter en vellykket misjonsreise (*Mark 6,6-13*), mettingen av de fem tusen og deres første møte på sjøen, burde disiplene ha skjønt litt. Kvelden etter at Jesus mettet de fem tusen ble de overrasket av enda en storm på sjøen, og nå var Jesus ikke i båten.

Les Matteus 14,22-33 og Mark 6,45-52. Finn de mange feilene disiplene gjorde i disse to beretningene.

Den ene versjonen nevner ikke at Peter gikk på vannet, men begge to påpeker at de som så det som skjedde, ble slått av undring. Enkelte sa rett ut at Jesus var Guds Sønn; hos Markus står det at de ble overmåte forundret over det de hadde opplevd. Det var en ting å få været til å høre på ham, men å ha makt til å

gå på vannet, især under en storm? De hadde sannelig opplevd Guds kraft på en måte som er de færreste forunt å få oppleve.

Les Mark 6,51.52. Hva tror du det var Markus ville ha sagt om troen? Hva kan vi lære av dette?

TIRSDAG**Fariseernes surdeig**

Les Matteus 16,1-12 og svar på disse spørsmålene:

1. Hva er det som tyder på at de lederne som kom til Jesus ikke var oppriktige i sin spørsmålsstilling? For hva er så galt med å be om et tegn fra himmelen? Er ikke Bibelen full av tegn fra himmelen? Hva burde vi som disipler ta med oss fra denne historien? Se tidligere kapitler i Matteusevangeliet; se også Luk 16,29-31.

2. Se nøye på det Jesus sa til saddukeerne og fariseerne. Hvilket prinsipp ligger bak den konkrete advarselen (Matt 23,23)?

3. Les Jesu ord til disiplene i Matteus 16: 8-11. Hva er det han vil ha sagt her? Hvorfor er det så lett å gjøre det samme: å glemme det store Gud har gjort rett for våre øyne?

For en motsetning mellom livets brød og fariseernes og saddukeernes surdeig, og likevel er det så lett å forveksle dem. Alle Jesu disipler bør være klar over at tro, eller troskap mot tradisjonene, eller å forsvare troen, ikke alltid er det samme som å være en av Jesu disipler. Når vi får gått oss til i det vi tror, eller i vår gudstjenesteform, eller i hvordan vi lever vår tro, er det veldig lett å la disse tingene bli et mål i seg selv. Men målet er selvsagt å være en trofast Jesu disippel, gjøre hans vilje og la hans vilje og hans kjærlighet bli synlig for verden.

ONSDAG**Å lære av frykten**

“I kjærligheten finnes det ikke frykt: Den fullkomne kjærligheten driver frykten ut. For frykten bærer straffen i seg, og den som frykter, er ikke blitt fullendt i kjærligheten” (1 Joh 4,18).

Du har kanskje lagt merke til hvor ofte disiplene ble redde i dette studiet. Gjennom alle evangeliene møter vi disiplene i forskjellige situasjoner, og gang på gang sier Bibelen at de var redde.

Hva var det ved disse situasjonene som fikk dem til å frykte? Matt 14,27; 17,6.7; Mark 10,32; Luk 8,25; 24,37; Joh 6,19. Hva kan vi lære av deres erfaringer?

Les Mark 9,30-32. Hva var det som skremte dem her? Hvilken viktig lærdom kan vi hente i dette eksempelet?

Det som er så trist her er at de fryktet det som kunne gi dem det største håp: Frelse i Jesu soningsdød for deres skyld. De fryktet det de ikke forstod; de fryktet det de ikke ville høre. Hadde de forstått korsets formål, ville de ikke ha vært redde. Så det var uvitenheten som ga næring til frykten.

Som disipler og etterfølgere av Jesus burde vi av alle være de med minst å frykte. Den samme Jesus som kunne gå på vannet under en storm, som kunne gjøre den lamme frisk, som kunne mette fem tusen med bare noen få brød, er den samme Jesus som viste oss sin kjærlighet da han døde på korset som vår stedfortreder. Ja visst, synden er reell nok, og det er også djevelen, helvete blir en realitet, og vi må vite om de farene vår sjel sverver i (*Matt 10,28*), men til sjuende og sist er vi disipler, og som disipler må vi klynge oss til Guds kjærlighet slik den er åpenbart i Kristus og lære å leve i Guds utrolige kjærlighets håp og trøst, og nåde til oss.

TORS DAG**Disippelforhold og vitnetjeneste**

“Jeg vil at ateismen skal være sann, og det gjør meg urolig når noen av de mest intelligente og opplyste mennesker jeg kjenner er troende. Det er ikke bare det at jeg ikke tror på Gud og selvsagt håper at jeg gjør rett i det. Det er det at jeg håper at det ikke finnes noen Gud! Jeg vil ikke at det skal være noen Gud. Jeg vil ikke at universet skal være slik.” – Thomas Nagel: *The Last Word* (Oxford University Press, New York 1997), side 130.

Ta en titt på sitatet ovenfor. Hva bør vår holdning til slike mennesker være? Hvilke bibelvers får dette mennesket deg til å tenke på? Skriv ned henvisningene.

Nå som du har skrevet ned tekstene bør du ta deg tid til å se over dem. Finner du noe gjennomgangstema? Taler tekstene om barmhjertighet, dom, sorg eller hevn? Eller noe annet? Hva avslører svaret om deg selv?

Vitnetjenesten er selvsagt en uløselig del av det å være en disipler? Gjennom hele evangeliet finner vi at Jesus forberedte sine disipler på å føre andre til frelse. Noen tok lett imot troen mens det virket som om andre var fast bestemt på å forkaste Jesus.

Og som Jesu disipler vil vi støte på alle slags mennesker, også de som, om ikke like oppriktig som mannen ovenfor, likevel vil gjenspeile den samme holdningen.

Hvordan skal man forholde seg til slike mennesker? Sinne? Kjærlighet? En følelse av egen utilstrekkelighet? Alt eller intet av dette?

Til ettertanke **Hva kan vi lære av Jesu liv og lære som vil hjelpe oss som Jesu disipler å takle dem som er fast bestemt på å lukke sitt hjerte og sinn? Når ender vårt ansvar overfor dem? Gjør det det?**

FREDAG

Videre studium

Les *The SDA Bible Commentary* bind 5, side 415-417, 426-441, 746-750; *Alfa og Omega*, bind 4, side 286-294 (DA:333-341), 321-326 (DA:377-382), 353-366, (DA:410-425), bind 5, side 346-352 (DA:795-801); *Ord som lever*, side 19 (COL:40) *Alfa og Omega*, bind 7, side 297-299 (GC:349, 350).

“Selv om Peter lenge hadde vært sammen med Mesteren, hadde han en svært ufullstendig forståelse av frelsesplanen. Han hadde ikke noe ønske om å se korset i Jesu verk, men det var gjennom korset at liv og håp skulle bli døende mennesker til del.” - *Review and Herald*, 7. April 1891.

“Guds barn må ikke ligge under for følelsene. Når de vakler mellom håp og frykt, sårer det Jesus, for han har gitt dem umiskjennelige beviser på sin kjærlighet. Han vil at de skal bli grunnfestet, styrket og trygge i den hellige tro. Han vil at de skal utføre det oppdraget han har gitt dem. Da vil deres hjerte bli som hellige harper i hans hånd, og hver streng vil da takke og prise ham som ble sendt av Gud for å ta bort verdens synd.” - *Testimonies to Ministers and Gospel Workers*, side 518, 519.

Spørsmål til drøftelse

1. Hva er noen av de tingene du frykter? Hvordan kan du lære å seire over denne frykten? Finnes det ting vi med rette bør frykte? Vær forberedt på å snakke om svarene dine i gruppen på sabbaten.
2. Hvordan kan vi komme til å bli vår tids saddukeere og fariseere? Hvorfor er det lettere enn vi tror? Hvordan kommer disse holdningene til syne i dagens menighet? Og hva er skrittene på veien fra disippel til fariseer? Er de lettere å ta enn skrittene fra å være fariseer til å bli disippel? Kom forberedt på å snakke om dine tanker.
3. Hva mener du er saddukeernes og fariseernes surdeig i menigheten i vår tid?

4. Snakk sammen om den holdningen mannen i torsdagens avsnitt viste. Hvordan kommer prinsippene ved denne holdningen til syne hos oss, enda vi er kristne? Er det noe i vår tro eller lære som vi stenger vårt sinn for fordi vi ikke ønsker å tro dem? Kan det tenkes at vi finner det vanskelig å lære de leksene Herren vil lære oss fordi vi ikke *vil* lære dem?